

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Text tradus și redactat de Direcția agent guvernamental.

Poate fi supus revizuirii redacționale.

SECȚIA A DOUA

DECIZIE

Cererea nr. 53695/12
Dumitru LUNGU
contra Republicii Moldova

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Doua), întrunită la 6 noiembrie 2018 într-un Comitet compus din:

Paul Lemmens, *Președinte*,

Valeriu Grițco,

Stéphanie Mourou-Vikström, *judcători*,

și Hasan Bakırcı, Grefier adjunct al Secției,

Având în vedere cererea de mai sus depusă la 10 august 2012,

Examinând declarația prezentată de către Guvernul pârât la 15 decembrie 2017 prin care a solicitat Curții radierea cererii de pe rol și replica reclamantului la această declarație,

Deliberând, decide următoarele:

ÎN FAPT ȘI PROCEDURA

Reclamantul, dl Dumitru Lungu, este un cetățean al Republicii Moldova, care s-a născut în 1956 și locuiește în Chișinău.

Guvernul Republicii Moldova ("Guvernul") a fost reprezentat de către Agentul său, dl. O. Rotari.

La 17 iunie 2011, Curtea de Apel Chișinău a recunoscut dreptul de proprietate a reclamantului asupra terenului și a obligat Consiliul municipal

Chișinău să-i elibereze titlul de proprietate. Partea adversă a contestat decizia în cauză. La 21 decembrie 2011, printr-o decizie definitivă, Curtea Supremă de Justiție a respins cererea de recurs și a menținut decizia din 17 iunie 2011.

La o dată nespecificată, partea adversă a depus o cerere de revizuire.

La 4 iulie 2012, Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de revizuire, a casat deciziile din 17 iunie și 21 decembrie 2011 și a remis cauza spre rejudecare.

După comunicarea prezentei cereri guvernului pârât, Agentul guvernamental a formulat o cerere de revizuire la nivel național în vederea remedierii încălcărilor pretinse. La 9 noiembrie 2016, Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de revizuire, a casat încheierea Curții Supreme de Justiție din 4 iulie 2012 și a menținut decizia Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2011, adoptată în favoarea reclamantului. Curtea Supremă de Justiție a recunoscut, de asemenea, violarea drepturilor reclamantului garantate de Articolului 6 din Convenție și Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

ÎN DREPT

Reclamantul a pretins că, urmare a anulării unei decizii irevocabile pronunțate în favoarea sa, i-au fost încălcate drepturile garantate de Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

Printr-o scrisoare din 15 decembrie 2017, Guvernul a informat Curtea că intenționează să formuleze o declarație unilaterală pentru a soluționa problema invocată în cerere. Guvernul, de asemenea a invitat Curtea să radieze cererea de pe rol, aplicând Articolul 37 din Convenție.

Declarația prevede următoarele:

« 1. Guvernul recunoaște că a existat o violare a dreptului reclamantului la un proces echitabil garantat de Articolul 6 § 1 din Convenție, precum și dreptul la protecția proprietății prevăzut de Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție ca urmare a revizuirii de către Curtea Supremă de Justiție a deciziei definitive din 21 decembrie 2011, adoptată în favoarea reclamantului.

2. Guvernul a menționat că, prin decizia Curții Supreme de Justiție din 9 noiembrie 2016, reclamantul a fost complet restabilit în drepturile sale [...].

3. [...] Guvernul propune să plătească în beneficiul reclamantului suma de 1500 EUR pentru prejudiciu moral, precum și pentru costuri și cheltuieli.

4. Guvernul a declarat că suma în cauză, va fi convertită în lei moldovenești la rata de schimb aplicabilă la data plății și va fi scutită de orice taxe eventual aplicabile. Această sumă

va fi plătită în termen de trei luni de la data notificării deciziei de către Curte conform Articolului 37 § 1 din Convenție. În cazul omisiunii de efectuare a plății, Guvernul s-a angajat să achite, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, o dobândă simplă la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale. Plata va constitui soluționarea definitivă a cauzei. »

Printr-o scrisoare din 1 martie 2018, reclamantul a informat că nu este de acord cu condițiile declarației unilaterale pe motiv că suma propusă de Guvern este prea mică. El a pretins 27 000 EUR pentru prejudiciu moral.

Curtea reiterează că, în conformitate cu Articolul 37 din Convenție la orice etapă a procedurii, ea poate să decidă radierea o cerere atunci când circumstanțele duc la una din soluțiile indicate la literele a), b) și c), paragraf 1 al prezentului articol. Articolul 37 § 1 litera c), îi permite în particular să radieze o cauză din pe rolul său dacă:

« Pentru orice alt motiv pe care îl constată Curtea, nu mai este justificată continuarea examinării cererii ».

De asemenea, Curtea reiterează că, în anumite circumstanțe, poate radia o cerere de pe rolul în temeiul Articolului 37 § 1 (c) din Convenție în baza unei declarații unilaterale a unui Guvern respondent, chiar dacă reclamantul dorește ca examinarea cererii să continue.

În acest sens, Curtea trebuie să examineze declarația în lumina principiilor consacrate în jurisprudența sa, în particular hotărârea *Tahsin Acar (Tahsin Acar v. Turcia* (chestiuni preliminare) [MC], nr.26307/95, §§ 75-77, CEDH 2003-VI), *WAZA Sp.z o.o. v. Polonia* ((dec.), nr. 11602/02, 26 iunie 2007), și *Sulwińska v. Polonia* ((dec.), nr. 28953/03, 18 septembrie 2007).

Curtea a stabilit într-o serie de cauze, inclusiv împotriva Republicii Moldova, practica sa în ceea ce privește plângerile întemeiate pe încălcarea principiului securității juridice (a se vedea, spre exemplu, *Popov v. Republicii Moldova* (nr. 2), nr. 19960/04, §§ 52-58, 6 decembrie 2005, *Oferta Plus S.R.L v. Republicii Moldova*, nr. 14385/04, §§104-107 și §§ 112-115, 19 decembrie 2006, și *Melnic v. Republicii Moldova*, nr. 6923/03, §§ 38-44, 14 noiembrie 2006).

Având în vedere natura admitterilor incluse în declarația unilaterală a Guvernului, precum și cuantumul compensației propuse de către Guvern, care este în concordanță cu sumele acordate în cauze similare (a se vedea, spre exemplu, *Istrate v. Republica Moldova*, nr.53773/00, § 68, 13 iunie 2006, *Jomiru și Crețu v. Republica Moldova*, nr. 28430/06, § 48, 17 aprilie 2012, și *Iurii v. Republica Moldova*, nr. 24446/09, § 29, 13 decembrie 2016) – Curtea consideră că nu mai este justificată examinarea cererii (Articolul 37 § 1 c)).

Având în vedere considerațiile de mai sus și, în special, jurisprudența clară și bine stabilită la acest subiect, Curtea consideră că respectarea drepturilor

omului definită în Convenție și în Protocoalele sale nu necesită continuarea examinării cererii (Articolul 37 § 1 *in fine*).

În cele din urmă, Curtea subliniază că, în cazul în care Guvernul nu respectă termenii declarației sale unilaterale, cererea ar putea fi repusă pe rol în conformitate cu prevederile Articolului 37 § 2 din Convenție (*Josipović v. Serbia* (dec.), nr. 18369/07, 4 martie 2008).

Prin urmare, cererea trebuie radiată de pe rol.

Din aceste motive, Curtea, în unanimitate,

Ia act de termenii declarației Guvernului respondent privind Articolul 6 din Convenție și Articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție și de modalitățile de conformare cu angajamentele asumate;

Decide să radieze cererea de pe rol, în conformitate cu Articolul 37 § 1 c) din Convenție.

Redactată în limba franceză și notificată în scris la 29 noiembrie 2018.

Hasan Bakırcı
Grefier adjunct

Paul Lemmens
Președinte